

us
us-
ini-
...
ies-
le-
us.
er-
oga
ir
u ir
mai
—
ir

Ziolepievicius myli rogams važiuoti,
Kaip tik sniego atsiranda, ne gali nusiigoti,
Pasamde arkli iždžiūveli,
Kuris nepatrunkti ne vežimeli,
Ant galo arklio sustojo,
Turejo jėskoti kitojo.

— Kur k'as r'klys?

KARILE.

Lietuvizska Pasaka

Benkalbant ir besivaisinant skaniais valgiais ir saldžiais gerimais galiausiai pradeda kalba apie medžioklę. Atta apreiškė kad malonetai rito eit in narskus medžioklės; broliai tuoj pritarė ir pasake, jog eis drange. Praszed mandagiai ir savo svečio kuri veidmaningai laigoni jau vadino, idant eitu su jais to smagumo bandit. Sario dekingas usz ju malone duodancia jam numileta Karile, pasirengs buvo pats vienas eit del ju taurius muszt ir isz tauragi sudet jiems dovanas taigi noringai sutiko, o net deka vojo veidmaniams kad ne niekina juomi ir duoda daleidi ma atsimoket jiems geru, apie kamisi, zinodamas kad laike medžiokles galeses tai padariti, gelbstint katra nuo žveries bei parodant jiems savo medejiska gabuma. Labai grasesers su Sario gimde juose teip pasituiszka rustibe, kad vos susivaldit galejo, nors ti lomis grieze dantimis ir mete žaibus rustibes isz savo akiu ko besimilintie nemate esant jiems visu svietu tik numileta ypata.

Karile, kaip kiekviena jau na mergina, daugiau jaust ne gu protaut moka, visa nakti praleido bemiegeje, smagiiausio se svajones ekrajodama, laukdama ritojans dienos, idant vel pasimatit su numiletu. Medžiokles buvo uszsakita; arba sutarta po piet. Atta. Celis ir Oira viska parengė, apžiurejo saidokus, prisidejo ir krepsius vilicziu iszgalando peiliu ir ragotines, prisijuose milziniskus kardus ir lauke jau tik Sario, kuris ant paskir tos valandos pribuvo apsigink laves kardui, saidoku ir viliczioms. Karile kuri niekad nebuvo maciusi savo numiletinio su kardu prie szalies, dabar net uktelėjo isz pasigereji mo. Kiekvienas juo žingenis ir patogus sujudejimas linksmi no ir tikru džiaugsmu pripilde milinczia mergele.

Gauja szunu paleista isz szu minicijos apgavino kiema. Pa ezerta szunis ir medejams pasitiprinus pajiegas vaisiais atsiliepe trimitali žmones su szu nimis iszejo. Akis besimilincziuju dar isz atstui siunte at asveikinima, kurs, nelaimė, turejo but paskutiniu, ka gal viena duszia jaute iszspausda ma in jas aszarus, bet szirdis patviniuos karztais jausmais nejaute nelaimės.

Karile iszleidos medejus, se do po iszikerejusia senu lipa kuri stovėjo ant kiemelio ir euteikinejo smagu pavesi, pagrinzdo smagiose svajones.

Apagune miszkas kalnai apsigavino balais ir skaliji mais jieszkancziu žveries szu nu; garsas giriu pritarė aidais kurie žuvo vandenise Nerio, dasetinejo net prie svajojan cziuos Kariles, kuri klause tu ai du ir mislimis seke paskui sa vo numileta Sari. Netrukus nutilo balai aidu, nes matomai medejai toli nuejo paskui su-

nis in gire ir tila aplink vierz patavo, o Karile su pasiilgi mu lauke pusteilejimo vejalis isz tos szaleles, kuri buvo jos numiletas Sario.

Szunes atrado dideli briedi, apsupo ji isz visu pusiu, jie ginasi ir žeidžia ir musza savo ragais szunis. Medejam gaila szunu; visi bega padet gala kovai. Sario paleido viliczia, kuri ismigo in strenas rago czius, kuris paszoko mirtinai pažeistas, o Sario kaipi kad del parodimo to Kariles bro liam atsigrizo in juos, idant tart nebekime, nes jau briedis nuszautas, kada susikiu pa jaute bailsu skausma savo kru tineje nuo vilicziu iszleistu isz saidoku Celio ir Oiros, usz sisvirojo kaip pakirstas vuo sis ir griuvo ant žemes o nela bieje žudintojai priszoke pra ma varstit mirziantancziu kruti ne savo kardais.

Iszkase kardais smiltine duo be, uzpile savo auka su jo kar du, saidoku ir visais ginklais smiltimis, o patis nuejo prie

Paeme briedi žudintojai su grizu su savo naszta namon. Rado Karile besedinczia pa grinzduse svajones, isz kuriu nubudino ja atsiliepiams bro liu. Kada iszvido sugrizusius su užmusztu briedziu, nemati dama savo numiletinio; usz klause nerame:

— Kur dejote savo drau ga? — Pasileido vitis alni ir nu siviyo teip toli in kalnus, kad veltu szaukem ir laukem jo atsake du broliai. — Bet jis ga na'gerai žino tuos kalnus ir sugriaz teipgi gal netrukus.

Nelaiminga mergele nepra jaudama dar suvis savo nelai mes, tvirtai broliam tikejo ir lauke milimo Sario. Kiekvie nas atbalselis priminejo jai su griztanti milima, bet vis veltu bego žiuret. Galiaus pradejo nerimt mislidama apie nelai minga prieputi, nepazinoda ma piktadaristes visai nemisli jo, kad jos broliai užmusze jos numiletinį, bet mislijo, kad Sa rios galejo nupult kur nuo uo los in prapulti, ar uszpultas per nuožnia žveri ir suzeistas ne gal sugrizt. Tokios baises mislis gimde jos duszioje siel varta ir norejo begt in kalnus jieszkot numileto, bet egedin ta broliu, susivalde, ipacz kad vilties spindulis dar kuto no jos duszia ir kugzdejo, jog Sa ris žino kalnus ir neprazus juo se niekad, tik jei ne szandien tai rito pamatis ji.

Mergete sutarsinejo jau sa vo skunda, koki ketino rito milimui paduot, idant iszraikez ti kiek daug kentejo belaukda ma, kaip labai nerimo ir baise josi, kaip krintosi ir sielvar tavo nezinodama ka tur veik te.

Vos pirmieje saules spin duliai apszvietė narsku kalnu medziu vrszunes, Karile ne nuleidinejo akiu nuo Sario grinceles viliodamasi iszvi siant ji genanti kaimine in kal nus. Netrukus iszvido avis bludziojanczias be priveizetojo po kalnus; Sario nebuvo na mie, ten tik isztikimas szuo priizistas ant retezio stauge laukdamas savo pono sugri-

tant. Karile pasiekunde bro liams, bet tie visai nesuramino jos, abejodai atskidami, kad nieko ne žino kur dingo Saris. Sielvarto paimta, bludziojo po aplinkine jieszkodama nu mileto, szalinosi nuo visu, o budama tarpe žmonių jautesi esant vienatinia pustineje.

Saris pražuvo; nieks apie ji nieko nepraszes nelaimin gai Karilei. Tula diena nuejus po aržuolu, kur neviena sma gia valanda praleido su numi letiniu pagrinzdo liudnose dumose. Saule jau nusileido uszgiros, tamsa apglobejo sa vo sparnais žeme ir migde vi sa givibe dienos. Karile nieko aplink saves nematidama, nes aptemde jai akis sroves aszaru ir dumos, ir graudziu balu pragido randos gaidom:

„Nutilo visi glamonus balseliai Oriu cziulbanociu paukszeliai; Mieganczius glaudžia žali lapeliai, Bei minkstas patalas lankeliu. Viskas nobiliu gamtoje pastoja: Tik miszai dar ozsia liudnai, Stirnaite, pražudius motina, stoji Ant angzstos uolos, žvalgos nera miai, —

In katra tik szali atkreipia akis, Liudnuma vien regiu aplink; Tamsai ir liudna, bailsi naktis! r menuis bega debesio link... Nuo liudnasties begu, sielvartuos slepiuosi.

Aszarom mintu, bailsibem geriosiu. — O miels tevelis, tavo szeszel brangu Regiu bludziojant po Nerio kalni nus,

Tu man parodik mano Sari brangu. Eiksz ir vesk mane, kad ir uolinas, Baisiausius, eisiu su tavim, nesibai dau!

Giliausiu plaisziu; in kožna vieta, Kad ir in kapa, vesk tavus praszau! Tamsoje kuz su tavim vraszauzi siu

Oh, sunku vienai givent, — Linkama su tavim bebuvosi; Gal skausmai paliaus szirdi kutent. Tu dingsti isz akiu brangus teveli Kar mielas Saris nepasakai; Ar dar jis givas? Nors viena žode li!...

Gal dar ji giva slepia kalnai? Gal...

Skausmas krutinej suspran gino ja ir numarino balsa. Puole be jausmo ant žemes ir nieko nejaute, nemate — už migo nesapne iszvido savo

ja visas kruvinas ir rodo savo krutine perverta dvieji vilicziom ir suzeista kardais ir sa ko: „Žuvas nužudintas per veidmanius nedorus tavo bro lius, o kuona mano uszpile smil timis ant kalno; kelkis ir eik su manimi“ Kruptelejus smar kiai persigandus nelaiminga Karile atmerke akis ir vedama kokia virezžemieszka galibia eina paskui milima szeszelei. Baisi regika! Tamsoje nakties ji eina per žagaru ir szatru til teli patiesta ant prietako Nerio kabinasi ant kaukaru kalnu, lipa ant uolu persipleszineja pro erezkeziu krumus ir tau kuminus su isztiesta link sze zeliui dvasios ranka usz ku rios kaip jai rodosi vede ja dvasia ir nejaute nuleimo, nors atlikinejo kelione kokios jokia žmoniszka pajiega nein stengtų atlikti, pati nežinojo, o ir neaiszkino to sau kas du da ja tai pajiega ir galibe, net užlipus ant vieno kalno pa žimejus savo žingsnius kruvi nom pedom, nes kraujas teke jo isz jos suzeistu erezkezius koju, bet ji nejaute skausmo, ten szeszelis dingo, o Karile puole kaip negiva ir užmigo.

Jau saule tekejo; jau paukszeliai ivairiausie balsai svei kono karaliene dienos, skambe jo Nerio kalnai aidais — ka da Karile nubudo. Nusistebe jo iszvidus kur besiranda. Atsi minus savo bailsu sapna supra to kaip in czia gavosi kas ja at vede. O Saris, Saris jos bran gus tur suvarstinta kiauriai kardais ir vilicziom krutine, guli uszkastas smiltise. Tos mislis neapsakomai skausmin gai indiego szirdi Kariles. Pradejo rankomis atzarstait sultis vietoje, kurioje, ma cziusi sapne szeszelei savo numiletinio. — O bailsi regika!... Dabar iszviesta visa sa vo nelaimė. Tikrai atranda szalta kuna savo brangiausio Sario sa suardinta geležimis krutine — Sielvartas jos bails us, pražudo visoki prota, ras tu prie szalies nužudinto kar dui atkerta galva numileto nuo kuno, uszplia ji smiltimis, o galva susiviniuos in savo ru-

bus bega su ta naszta in pa kalne.

Broliai iszeje buvo jos jiesz kot, visur begiojo, visur klausinejo apie ja nieks nieko jiems nepasake, mane kad Ka rile isz sielvarto nusiskandino bet sugriže nomon rado ja na mieje. Nepatemitu sugrizo ji indejo galva in molini cuda uszpile žemes ir jauna roziiu krumeli pasodino, o aszaromis laiste. Sugrižusie broliai kalbi no sesuto bet ji jiems [pasto] niabilia ir kurczia, niekad akiu nepakele idant in katra isz ju pažvelgt, szalinosi nuo ju kaipo nuo baisesiausiu ermiu in tuomi skausmingai nubaude juos usz žudinta, nes patupde ju dusziose bailsius kirminus, padino balsus sanzines, kuri nedave piktadariam ne ant va landeles ramibes.

Laistomas dienomis ir nakti mis roziiu krumas aszaromis Kariles veik iszaugo ir apsi denge gražiais žiedais „kame Karile mate kaipi savo numile ta Sari, milejo kruma labai, labai visados buvo prie jo ir globejo kaipi didziausia brangmene.

Broliai Kariles kuria laike usz papakuse svarete kodel Karile teip labai mili roziiu krumas. Nelabieje ir tai nuo jos nusprende atimt, nes vien kart užmigus Karilei sumusze cuda ir iszvido tikra priezasti del kurios Karile milejo vazo na. Persigande imete viska in upe Neri. Nubudus merge pradejo jieszkot savo aagne nes, bet netrukus suprato kad ir tai piktadariai broliai iszple sezeja. [Pasilikus nesuraminama netrukus pasimire, o juos mir tis iszspande aszara visiems pa kalnes giventojama. Atmintis aukos meiles pasiliko ant am ziu Lietuviu dainoje praside danczijoje „nuo žodziu:“ Grazi Karile Nerio lanku karalie ne“

Oh, sunku vienai givent, — Linkama su tavim bebuvosi; Gal skausmai paliaus szirdi kutent. Tu dingsti isz akiu brangus teveli Kar mielas Saris nepasakai; Ar dar jis givas? Nors viena žode li!...

Gal dar ji giva slepia kalnai? Gal...

Skausmas krutinej suspran gino ja ir numarino balsa. Puole be jausmo ant žemes ir nieko nejaute, nemate — už migo nesapne iszvido savo

ja visas kruvinas ir rodo savo krutine perverta dvieji vilicziom ir suzeista kardais ir sa ko: „Žuvas nužudintas per veidmanius nedorus tavo bro lius, o kuona mano uszpile smil timis ant kalno; kelkis ir eik su manimi“ Kruptelejus smar kiai persigandus nelaiminga Karile atmerke akis ir vedama kokia virezžemieszka galibia eina paskui milima szeszelei. Baisi regika! Tamsoje nakties ji eina per žagaru ir szatru til teli patiesta ant prietako Nerio kabinasi ant kaukaru kalnu, lipa ant uolu persipleszineja pro erezkeziu krumus ir tau kuminus su isztiesta link sze zeliui dvasios ranka usz ku rios kaip jai rodosi vede ja dvasia ir nejaute nuleimo, nors atlikinejo kelione kokios jokia žmoniszka pajiega nein stengtų atlikti, pati nežinojo, o ir neaiszkino to sau kas du da ja tai pajiega ir galibe, net užlipus ant vieno kalno pa žimejus savo žingsnius kruvi nom pedom, nes kraujas teke jo isz jos suzeistu erezkezius koju, bet ji nejaute skausmo, ten szeszelis dingo, o Karile puole kaip negiva ir užmigo.

Jau saule tekejo; jau paukszeliai ivairiausie balsai svei kono karaliene dienos, skambe jo Nerio kalnai aidais — ka da Karile nubudo. Nusistebe jo iszvidus kur besiranda. Atsi minus savo bailsu sapna supra to kaip in czia gavosi kas ja at vede. O Saris, Saris jos bran gus tur suvarstinta kiauriai kardais ir vilicziom krutine, guli uszkastas smiltise. Tos mislis neapsakomai skausmin gai indiego szirdi Kariles. Pradejo rankomis atzarstait sultis vietoje, kurioje, ma cziusi sapne szeszelei savo numiletinio. — O bailsi regika!... Dabar iszviesta visa sa vo nelaimė. Tikrai atranda szalta kuna savo brangiausio Sario sa suardinta geležimis krutine — Sielvartas jos bails us, pražudo visoki prota, ras tu prie szalies nužudinto kar dui atkerta galva numileto nuo kuno, uszplia ji smiltimis, o galva susiviniuos in savo ru-

Oh, sunku vienai givent, — Linkama su tavim bebuvosi; Gal skausmai paliaus szirdi kutent. Tu dingsti isz akiu brangus teveli Kar mielas Saris nepasakai; Ar dar jis givas? Nors viena žode li!...

Gal dar ji giva slepia kalnai? Gal...

Skausmas krutinej suspran gino ja ir numarino balsa. Puole be jausmo ant žemes ir nieko nejaute, nemate — už migo nesapne iszvido savo

ja visas kruvinas ir rodo savo krutine perverta dvieji vilicziom ir suzeista kardais ir sa ko: „Žuvas nužudintas per veidmanius nedorus tavo bro lius, o kuona mano uszpile smil timis ant kalno; kelkis ir eik su manimi“ Kruptelejus smar kiai persigandus nelaiminga Karile atmerke akis ir vedama kokia virezžemieszka galibia eina paskui milima szeszelei. Baisi regika! Tamsoje nakties ji eina per žagaru ir szatru til teli patiesta ant prietako Nerio kabinasi ant kaukaru kalnu, lipa ant uolu persipleszineja pro erezkeziu krumus ir tau kuminus su isztiesta link sze zeliui dvasios ranka usz ku rios kaip jai rodosi vede ja dvasia ir nejaute nuleimo, nors atlikinejo kelione kokios jokia žmoniszka pajiega nein stengtų atlikti, pati nežinojo, o ir neaiszkino to sau kas du da ja tai pajiega ir galibe, net užlipus ant vieno kalno pa žimejus savo žingsnius kruvi nom pedom, nes kraujas teke jo isz jos suzeistu erezkezius koju, bet ji nejaute skausmo, ten szeszelis dingo, o Karile puole kaip negiva ir užmigo.

Jau saule tekejo; jau paukszeliai ivairiausie balsai svei kono karaliene dienos, skambe jo Nerio kalnai aidais — ka da Karile nubudo. Nusistebe jo iszvidus kur besiranda. Atsi minus savo bailsu sapna supra to kaip in czia gavosi kas ja at vede. O Saris, Saris jos bran gus tur suvarstinta kiauriai kardais ir vilicziom krutine, guli uszkastas smiltise. Tos mislis neapsakomai skausmin gai indiego szirdi Kariles. Pradejo rankomis atzarstait sultis vietoje, kurioje, ma cziusi sapne szeszelei savo numiletinio. — O bailsi regika!... Dabar iszviesta visa sa vo nelaimė. Tikrai atranda szalta kuna savo brangiausio Sario sa suardinta geležimis krutine — Sielvartas jos bails us, pražudo visoki prota, ras tu prie szalies nužudinto kar dui atkerta galva numileto nuo kuno, uszplia ji smiltimis, o galva susiviniuos in savo ru-

Oh, sunku vienai givent, — Linkama su tavim bebuvosi; Gal skausmai paliaus szirdi kutent. Tu dingsti isz akiu brangus teveli Kar mielas Saris nepasakai; Ar dar jis givas? Nors viena žode li!...

Gal dar ji giva slepia kalnai? Gal...

Skausmas krutinej suspran gino ja ir numarino balsa. Puole be jausmo ant žemes ir nieko nejaute, nemate — už migo nesapne iszvido savo

ja visas kruvinas ir rodo savo krutine perverta dvieji vilicziom ir suzeista kardais ir sa ko: „Žuvas nužudintas per veidmanius nedorus tavo bro lius, o kuona mano uszpile smil timis ant kalno; kelkis ir eik su manimi“ Kruptelejus smar kiai persigandus nelaiminga Karile atmerke akis ir vedama kokia virezžemieszka galibia eina paskui milima szeszelei. Baisi regika! Tamsoje nakties ji eina per žagaru ir szatru til teli patiesta ant prietako Nerio kabinasi ant kaukaru kalnu, lipa ant uolu persipleszineja pro erezkeziu krumus ir tau kuminus su isztiesta link sze zeliui dvasios ranka usz ku rios kaip jai rodosi vede ja dvasia ir nejaute nuleimo, nors atlikinejo kelione kokios jokia žmoniszka pajiega nein stengtų atlikti, pati nežinojo, o ir neaiszkino to sau kas du da ja tai pajiega ir galibe, net užlipus ant vieno kalno pa žimejus savo žingsnius kruvi nom pedom, nes kraujas teke jo isz jos suzeistu erezkezius koju, bet ji nejaute skausmo, ten szeszelis dingo, o Karile puole kaip negiva ir užmigo.

Jau saule tekejo; jau paukszeliai ivairiausie balsai svei kono karaliene dienos, skambe jo Nerio kalnai aidais — ka da Karile nubudo. Nusistebe jo iszvidus kur besiranda. Atsi minus savo bailsu sapna supra to kaip in czia gavosi kas ja at vede. O Saris, Saris jos bran gus tur suvarstinta kiauriai kardais ir vilicziom krutine, guli uszkastas smiltise. Tos mislis neapsakomai skausmin gai indiego szirdi Kariles. Pradejo rankomis atzarstait sultis vietoje, kurioje, ma cziusi sapne szeszelei savo numiletinio. — O bailsi regika!... Dabar iszviesta visa sa vo nelaimė. Tikrai atranda szalta kuna savo brangiausio Sario sa suardinta geležimis krutine — Sielvartas jos bails us, pražudo visoki prota, ras tu prie szalies nužudinto kar dui atkerta galva numileto nuo kuno, uszplia ji smiltimis, o galva susiviniuos in savo ru-

Oh, sunku vienai givent, — Linkama su tavim bebuvosi; Gal skausmai paliaus szirdi kutent. Tu dingsti isz akiu brangus teveli Kar mielas Saris nepasakai; Ar dar jis givas? Nors viena žode li!...

Gal dar ji giva slepia kalnai? Gal...

Skausmas krutinej suspran gino ja ir numarino balsa. Puole be jausmo ant žemes ir nieko nejaute, nemate — už migo nesapne iszvido savo

ja visas kruvinas ir rodo savo krutine perverta dvieji vilicziom ir suzeista kardais ir sa ko: „Žuvas nužudintas per veidmanius nedorus tavo bro lius, o kuona mano uszpile smil timis ant kalno; kelkis ir eik su manimi“ Kruptelejus smar kiai persigandus nelaiminga Karile atmerke akis ir vedama kokia virezžemieszka galibia eina paskui milima szeszelei. Baisi regika! Tamsoje nakties ji eina per žagaru ir szatru til teli patiesta ant prietako Nerio kabinasi ant kaukaru kalnu, lipa ant uolu persipleszineja pro erezkeziu krumus ir tau kuminus su isztiesta link sze zeliui dvasios ranka usz ku rios kaip jai rodosi vede ja dvasia ir nejaute nuleimo, nors atlikinejo kelione kokios jokia žmoniszka pajiega nein stengtų atlikti, pati nežinojo, o ir neaiszkino to sau kas du da ja tai pajiega ir galibe, net užlipus ant vieno kalno pa žimejus savo žingsnius kruvi nom pedom, nes kraujas teke jo isz jos suzeistu erezkezius koju, bet ji nejaute skausmo, ten szeszelis dingo, o Karile puole kaip negiva ir užmigo.

Jau saule tekejo; jau paukszeliai ivairiausie balsai svei kono karaliene dienos, skambe jo Nerio kalnai aidais — ka da Karile nubudo. Nusistebe jo iszvidus kur besiranda. Atsi minus savo bailsu sapna supra to kaip in czia gavosi kas ja at vede. O Saris, Saris jos bran gus tur suvarstinta kiauriai kardais ir vilicziom krutine, guli uszkastas smiltise. Tos mislis neapsakomai skausmin gai indiego szirdi Kariles. Pradejo rankomis atzarstait sultis vietoje, kurioje, ma cziusi sapne szeszelei savo numiletinio. — O bailsi regika!... Dabar iszviesta visa sa vo nelaimė. Tikrai atranda szalta kuna savo brangiausio Sario sa suardinta geležimis krutine — Sielvartas jos bails us, pražudo visoki prota, ras tu prie szalies nužudinto kar dui atkerta galva numileto nuo kuno, uszplia ji smiltimis, o galva susiviniuos in savo ru-

Oh, sunku vienai givent, — Linkama su tavim bebuvosi; Gal skausmai paliaus szirdi kutent. Tu dingsti isz akiu brangus teveli Kar mielas Saris nepasakai; Ar dar jis givas? Nors viena žode li!...

Gal dar ji giva slepia kalnai? Gal...

Skausmas krutinej suspran gino ja ir numarino balsa. Puole be jausmo ant žemes ir nieko nejaute, nemate — už migo nesapne iszvido savo

ja visas kruvinas ir rodo savo krutine perverta dvieji vilicziom ir suzeista kardais ir sa ko: „Žuvas nužudintas per veidmanius nedorus tavo bro lius, o kuona mano uszpile smil timis ant kalno; kelkis ir eik su manimi“ Kruptelejus smar kiai persigandus nelaiminga Karile atmerke akis ir vedama kokia virezžemieszka galibia eina paskui milima szeszelei. Baisi regika! Tamsoje nakties ji eina per žagaru ir szatru til teli patiesta ant prietako Nerio kabinasi ant kaukaru kalnu, lipa ant uolu persipleszineja pro erezkeziu krumus ir tau kuminus su isztiesta link sze zeliui dvasios ranka usz ku rios kaip jai rodosi vede ja dvasia ir nejaute nuleimo, nors atlikinejo kelione kokios jokia žmoniszka pajiega nein stengtų atlikti, pati nežinojo, o ir neaiszkino to sau kas du da ja tai pajiega ir galibe, net užlipus ant vieno kalno pa žimejus savo žingsnius kruvi nom pedom, nes kraujas teke jo isz jos suzeistu erezkezius koju, bet ji nejaute skausmo, ten szeszelis dingo, o Karile puole kaip negiva ir užmigo.

Jau saule tekejo; jau paukszeliai ivairiausie balsai svei kono karaliene dienos, skambe jo Nerio kalnai aidais — ka da Karile nubudo. Nusistebe jo iszvidus kur besiranda. Atsi minus savo bailsu sapna supra to kaip in czia gavosi kas ja at vede. O Saris, Saris jos bran gus tur suvarstinta kiauriai kardais ir vilicziom krutine, guli uszkastas smiltise. Tos mislis neapsakomai skausmin gai indiego szirdi Kariles. Pradejo rankomis atzarstait sultis vietoje, kurioje, ma cziusi sapne szeszelei savo numiletinio. — O bailsi regika!... Dabar iszviesta visa sa vo nelaimė. Tikrai atranda szalta kuna savo brangiausio Sario sa suardinta geležimis krutine — Sielvartas jos bails us, pražudo visoki prota, ras tu prie szalies nužudinto kar dui atkerta galva numileto nuo kuno, uszplia ji smiltimis, o galva susiviniuos in savo ru-

Oh, sunku vienai givent, — Linkama su tavim bebuvosi; Gal skausmai paliaus szirdi kutent. Tu dingsti isz akiu brangus teveli Kar mielas Saris nepasakai; Ar dar jis givas? Nors viena žode li!...

Gal dar ji giva slepia kalnai? Gal...

Skausmas krutinej suspran gino ja ir numarino balsa. Puole be jausmo ant žemes ir nieko nejaute, nemate — už migo nesapne iszvido savo

ja visas kruvinas ir rodo savo krutine perverta dvieji vilicziom ir suzeista kardais ir sa ko: „Žuvas nužudintas per veidmanius nedorus tavo bro lius, o kuona mano uszpile smil timis ant kalno; kelkis ir eik su manimi“ Kruptelejus smar kiai persigandus nelaiminga Karile atmerke akis ir vedama kokia virezžemieszka galibia eina paskui milima szeszelei. Baisi regika! Tamsoje nakties ji eina per žagaru ir szatru til teli patiesta ant prietako Nerio kabinasi ant kaukaru kalnu, lipa ant uolu persipleszineja pro erezkeziu krumus ir tau kuminus su isztiesta link sze zeliui dvasios ranka usz ku rios kaip jai rodosi vede ja dvasia ir nejaute nuleimo, nors atlikinejo kelione kokios jokia žmoniszka pajiega nein stengtų atlikti, pati nežinojo, o ir neaiszkino to sau kas du da ja tai pajiega ir galibe, net užlipus ant vieno kalno pa žimejus savo žingsnius kruvi nom pedom, nes kraujas teke jo isz jos suzeistu erezkezius koju, bet ji nejaute skausmo, ten szeszelis dingo, o Karile puole kaip negiva ir užmigo.

Jau saule tekejo; jau paukszeliai ivairiausie balsai svei kono karaliene dienos, skambe jo Nerio kalnai aidais — ka da Karile nubudo. Nusistebe jo iszvidus kur besiranda. Atsi minus savo bailsu sapna supra to kaip in czia gavosi kas ja at vede. O Saris, Saris jos bran gus tur suvarstinta kiauriai kardais ir vilicziom krutine, guli uszkastas smiltise. Tos mislis neapsakomai skausmin gai indiego szirdi Kariles. Pradejo rankomis atzarstait sultis vietoje, kurioje, ma cziusi sapne szeszelei savo numiletinio. — O bailsi regika!... Dabar iszviesta visa sa vo nelaimė. Tikrai atranda szalta kuna savo brangiausio Sario sa suardinta geležimis krutine — Sielvartas jos bails us, pražudo visoki prota, ras tu prie szalies nužudinto kar dui atkerta galva numileto nuo kuno, uszplia ji smiltimis, o galva susiviniuos in savo ru-

Oh, sunku vienai givent, — Linkama su tavim bebuvosi; Gal skausmai paliaus szirdi kutent. Tu dingsti isz akiu brangus teveli Kar mielas Saris nepasakai; Ar dar jis givas? Nors viena žode li!...

Gal dar ji giva slepia kalnai? Gal...

Skausmas krutinej suspran gino ja ir numarino balsa. Puole be jausmo ant žemes ir nieko nejaute, nemate — už migo nesapne iszvido savo

ja visas kruvinas ir rodo savo krutine perverta dvieji vilicziom ir suzeista kardais ir sa ko: „Žuvas nužudintas per veidmanius nedorus tavo bro lius, o kuona mano uszpile smil timis ant kalno; kelkis ir eik su manimi“ Kruptelejus smar kiai persigandus nelaiminga Karile atmerke akis ir vedama kokia virezžemieszka galibia eina paskui milima szeszelei. Baisi regika! Tamsoje nakties ji eina per žagaru ir szatru til teli patiesta ant prietako Nerio kabinasi ant kaukaru kalnu, lipa ant uolu persipleszineja pro erezkeziu krumus ir tau kuminus su isztiesta link sze zeliui dvasios ranka usz ku rios kaip jai rodosi vede ja dvasia ir nejaute nuleimo, nors atlikinejo kelione kokios jokia žmoniszka pajiega nein stengtų atlikti, pati nežinojo, o ir neaiszkino to sau kas du da ja tai pajiega ir galibe, net užlipus ant vieno kalno pa žimejus savo žingsnius kruvi nom pedom, nes kraujas teke jo isz jos suzeistu erezkezius koju, bet ji nejaute skausmo, ten szeszelis dingo, o Karile puole kaip negiva ir užmigo.

Jau saule tekejo; jau paukszeliai ivairiausie balsai svei kono karaliene dienos, skambe jo Nerio kalnai aidais — ka da Karile nubudo. Nusistebe jo iszvidus kur besiranda. Atsi minus savo bailsu sapna supra to kaip in czia gavosi kas ja at vede. O Saris, Saris jos bran gus tur suvarstinta kiauriai kardais ir vilicziom krutine, guli uszkastas smiltise. Tos mislis neapsakomai skausmin gai indiego szirdi Kariles. Pradejo rankomis atzarstait sultis vietoje, kurioje, ma cziusi sapne szeszelei savo numiletinio. — O bailsi regika!... Dabar iszviesta visa sa vo nelaimė. Tikrai atranda szalta kuna savo brangiausio Sario sa suardinta geležimis krutine — Sielvartas jos bails us, pražudo visoki prota, ras tu prie szalies nužudinto kar dui atkerta galva numileto nuo kuno, uszplia ji smiltimis, o galva susiviniuos in savo ru-

Oh, sunku vienai givent, — Linkama su tavim bebuvosi; Gal skausmai paliaus szirdi kutent. Tu dingsti isz akiu brangus teveli Kar mielas Saris nepasakai; Ar dar jis givas? Nors viena žode li!...

Gal dar ji giva slepia kalnai? Gal...

Skausmas krutinej suspran gino ja ir numarino balsa. Puole be jausmo ant žemes ir nieko nejaute, nemate — už migo nesapne iszvido savo

ja visas kruvinas ir rodo savo krutine perverta dvieji vilicziom ir suzeista kardais ir sa ko: „Žuvas nužudintas per veidmanius nedorus tavo bro lius, o kuona mano uszpile smil timis ant kalno; kelkis ir eik su manimi“ Kruptelejus smar kiai persigandus nelaiminga Karile atmerke akis ir vedama kokia virezžemieszka galibia eina paskui milima szeszelei. Baisi regika! Tamsoje nakties ji eina per žagaru ir szatru til teli patiesta ant prietako Nerio kabinasi ant kaukaru kalnu, lipa ant uolu persipleszineja pro erezkeziu krumus ir tau kuminus su isztiesta link sze zeliui dvasios ranka usz ku rios kaip jai rodosi vede ja dvasia ir nejaute nuleimo, nors atlikinejo kelione kokios jokia žmoniszka pajiega nein stengtų atlikti, pati nežinojo, o ir neaiszkino to sau kas du da ja tai pajiega ir galibe, net užlipus ant vieno kalno pa žimejus savo žingsnius kruvi nom pedom, nes kraujas teke jo isz jos suzeistu erezkezius koju, bet ji nejaute skausmo, ten szeszelis dingo, o Karile puole kaip negiva ir užmigo.

Jagu boboje tupi striukis, Tai atlikas kriukis, Tankiause vyra geriausia, Palaiko už niekiause. Vyra turi buti vyru visados, Galva del savo bobos, O jagu savo bobai per daug tupines,

Tai gyvenimo giaro ne tures, Mažai yra tokiu moteriu, Kad butu geros del savo vyru, O daug tokiu atsiranda. Ka ant vyro visai iszranda. To szirdeles nedarytu, Jagu apszvieta turetu; Szviesi motere, szlekta vyra, Padaro žmogų giara, Niekzas boba, vyra savo ap kalba,

